

DE GEMEENSCHAP

PLICHTEN VAN DE GEMEENSCHAP

I

DE HUISLOZEN

1. Wie verlangt mijn discipel te worden, moet bereid zijn alle directe betrekkingen met zijn gezin, zijn familie op te geven, te breken met het maatschappelijke leven in de wereld en alle afhankelijkheid van weelde.

Wie al die betrekkingen verbroken heeft ter wille van de Dharma en geen verblijfplaats heeft voor lichaam en geest, is mijn discipel geworden en kan een ‚huisloze‘ genoemd worden.

Ofschoon zijn voeten hun sporen in mijn voetstappen gedrukt hebben en zijn handen mijn gewaad raken, als zijn geest vertroebeld is, staat hij toch ver van mij af. Ofschoon hij als monnik gekleed gaat, maar de lering niet op zich neemt, toch ziet hij me niet.

Maar wanneer hij alle begeerte afgelegd heeft en zijn gemoed rein en vredevol is, dan is hij heel dicht bij mij ook al is hij duizenden mijlen ver weg. Wie de Dharma ontvangt, die ziet mij daarin.

2. Discipelen, de huislozen moeten de vier regels naleven en hun levens daarrondom bouwen.

Ten eerste, moeten ze oude, afgesleten gewaden dragen; ten tweede moeten ze hun voedsel al bedelend

Plichten van de Gemeenschap

verzamelen; ten derde, is hun huis daàr waar de nacht ze aantreft, onder een boom of tegen een rots; en ten vierde, zullen ze enkel medicijnen gebruiken gemaakt van de urine van het vee van de Gemeenschap.

Een bedelnap in de arm dragen en van huis tot huis gaan, dat is het leven van de bedelaar, maar geen broeder mag door anderen daartoe verplicht worden, noch door omstandigheden noch door misleidingen; hij doet dit enkel uit vrije wil omdat hij ervan overtuigd is dat dit leven hem verwijderd houdt van de begoochelingen, dat het hem helpen zal het lijden te vermijden en hem zal voeren tot de uiteindelijke Verlichting.

Het leven van de huisloze broeder is geen gemakkelijk leven. Hij neemt het beter niet op zich als hij zijn gemoed niet vrij van begeerte en wrevel kan houden en als hij zijn geest en zijn vijf zintuigen niet voldoende beheerst.

3. Om zichzelf als huisloze te aanvaarden en om te kunnen antwoorden als hij erom gevraagd wordt, moet hij bekwaam zijn te verklaren:

„Ik ben bereid alles te ondernemen dat nodig is om een huisloze broeder te zijn. Ik wil hierin zeer oprecht zijn en alles inzetten om er een te worden. Ik zal dankbaar zijn tegenover allen die mij door hun giften hierin willen helpen en ik zal mij inspannen ze gelukkig te maken door mijn ernst en mijn goed gedrag.”

Wie een huisloze wil worden, moet zichzelf op velerlei manieren oefenen. Hij moet gevoelig zijn voor

Plichten van de Gemeenschap

schaamte en oneer als hij mislukt; als zijn leven rein moet zijn, moet hij lichaam, taal en gemoed rein houden; hij moet de poorten van de vijf zintuigen bewaken; hij mag de beheersing over zijn gemoed niet ter wille van enkele vergankelijke pleziertjes verliezen; hij moet zichzelf niet prijzen en anderen laken; hij moet geen leegloper zijn en lang slapen.

's Avonds moet hij tijd hebben om rustig te zitten mediteren en voor het slapen gaan nog even te wandelen. Voor een vredige rust, slape hij op zijn rechterzijde, de voeten bijeen; zijn laatste gedachte moet zijn de tijd waarop hij de volgende ochtend wil opstaan. Vroeg in de morgen moet hij weer wat tijd hebben om rustig te zitten mediteren en nadien even te wandelen.

Overdag moet hij altijd zijn geest goed wakker houden, lichaam en gemoed onder controle houden, weerstand bieden tegen elke neiging van begeerte, drift, dwaasheid, slaperigheid, dagdromen, onoplettendheid, spijt, verdenking en alle wereldse wensen.

Als hij zo zijn geest geconcentreerd kan houden, dan moet hij streven naar de uitstekende wijsheid en enkel de volkomen Verlichting verlangen.

4. Wanneer een huisloze broeder uit nalatigheid in begeerte, drift, wrevel, jaloersheid, bedrog, zelfverheerlijking of onoprechtheid vervalt, dan is hij als iemand die een vlijmscherp tweesnijdend zwaard in een zijden doekjemet zich meevoert.

Men is geen huisloze broeder enkel omdat men een

Plichten van de Gemeenschap

monnikenkleed en een bedelnap draagt; men is geen huisloze broeder omdat men schriften kan afdreunen; zo'n mens is als van stro, meer niet.

Zelfs al is het uiterlijk dat van een monnik, als men zijn wereldse begeertes niet kan uitschakelen, dan is men geen huisloze, maar niets meer dan een kind in een monnikspij.

Zij die bekwaam zijn hun geest te concentreren en te beheersen, wijsheid te vatten, de wereldse verlangens uit te schakelen en naar Verlichting te streven, enkel dezen kunnen waarlijk huislozen genoemd worden.

Een waarachtige huisloze broeder is vastbesloten zijn doel te bereiken, ook al verliest hij hiervoor zijn laatste druppel bloed of al verkrumelen zijn beenderen tot stof Zo iemand die zijn uiterste best doet, zal uiteindelijk zijn doel verwezenlijken. Door zijn vastberadenheid legt hij getuigenis af van zijn verdienste als huisloze broeder.

5. De taak van een huisloze broeder is het licht van Boeddha's leer verder uit te stralen. Hij moet iedereen onderrichten; hij moet de slapenden wekken; hij moet verkeerde gedachten rechte trekken; hij moet de mensen met een juist standpunt bijstaan; hij moet overal, zelfs op risico van eigen leven, de leer uitdragen.

De taak van de huisloze is niet gemakkelijk. Wie de huisloosheid wenst te vervullen, die draagt Boeddha's kleren, zit op Boeddha's zitplaats en gaat Boeddha's kamer binnen.

Boeddha's kleren dragen, betekent nederig en

Plichten van de Gemeenschap

geduldig te zijn; op Boeddha's zitplaats zitten, betekent de dingen in hun on-eigenheid te zien en er geen gehechtheid voor te gevoelen; Boeddha's kamer binnengaan, betekent cliens al-omvattend mededogen te delen en voor alle wezens liefde te gevoelen.

6. Zij die verlangen op aanvaardbare wijze de leer van de Boeddha te verkondigen, moeten aan vier punten groot belang hechten: ten eerste, moeten ze bekommerd zijn om hun eigen gedrag; ten tweede, moeten zij letten op de juiste keuze van hun woorden wanneer ze tot de mensen spreken; ten derde, moeten ze bekommerd zijn om hun eigen motivering om te onderrichten en om het doel dat ze hiermee willen bereiken; en ten vierde, moeten zij steeds het grote mededogen indachtig zijn.

Om een goed Dharma-leraar te zijn, dient de huisloze broeder eerst en vooral beide voeten stevig op de grond van geduld en verdraagzaamheid gezet te hebben; hij moet nederig zijn; hij moet geen uitersten verkondigen en niet op publiciteit uit zijn; hij moet voortdurend denkend aan de essentiële leegheid der dingen; hij mag aan niets gehecht zijn. Als hij zich op deze wijze inspant, zal hij tot juist gedrag in staat zijn.

Ten tweede, dient hij omzichtig te zijn in het benaderen van mensen en situaties. Hij moet mensen die een onheilzaam leven leiden schuwen; eveneens moet hij afstand bewaren tegenover mensen met gezag en tegenover het andere geslacht. Hij moet de mensen op een vriendelijke manier benaderen; hij moet er steeds aandenken dat alle dingen opkomen uit het samenspel van

Plichten van de Gemeenschap

oorzaken en omstandigheden; op dit standpunt staande, moet hij de mensen noch vernederen noch beledigen, noch boosaardig over hun fouten spreken noch ze onderschatten.

Ten derde, moet hij zijn gemoed in vrede houden, eraan denkend dat de Boeddha zijn geestelijke vader is, dat de andere huisloze broeders die met hem naar Verlichting streven zijn leraars zijn. Hij moet alle toehoorders met het grote mededogen bekijken en ze alle gelijkelijk onderrichten.

Ten vierde, moet hij zijn gemoed van mededogen zich laten openvouwen tot in de hoogste mate, zoals de Boeddha het deed. Hij moet in het bijzonder dat gemoed van mededogen laten uitstromen over diegenen die niet genoeg beseffen om naar de Verlichting te verlangen. Hij moet eraan denken dat deze mensen wel eens naar Verlichting zouden kunnen gaan verlangen en hij moet zich in deze zin inspannen met onbaatzuchtigheid om hun belangstelling te wekken.

II LEKEVOLGELINGEN

1. Hiervóór werd al gezegd dat, om een volgeling van de Boeddha te worden, men zijn vertrouwen dient te stellen in de drie juwelen: de Boeddha, de Dharma en de Samgha.

Om een lekevolgeling te worden, moet men een vast vertrouwen in de Boeddha hebben, men moet overtuigd zijn van zijn leer, maar die leer ook bestuderen en in toepassing brengen; ook de Gemeenschap moet men eren.

Lekevolgelingen moeten de vijf voorschriften naleven: niet doden, niet stelen, geen overspel plegen, niet liegen of bedriegen, geen bedwelmende middelen gebruiken.

Lekevolgelingen moeten niet enkel de drie juwelen als toevlucht nemen en de vijf voorschriften naleven voor zichzelf; ze moeten ook, in de mate van het mogelijke anderen hierin helpen, in het bijzonder hun familieleden en vrienden, door in hen het vaste vertrouwen in de Boeddha, in de Dharma en in de Samgha te wekken, zodat ze, op hun beurt, Boeddha's grote mededogen kunnen deelachtig worden.

Lekevolgelingen zouden er steeds aan moeten denken dat de reden waarom ze in de drie juwelen vertrouwen hebben en de voorschriften naleven, is zelf de mogelijkheid te hebben de Verlichting te verwezenlijken. Daarom, ofschoon levend in de wereld van begeerte, moeten zij vermijden aan die begeerten gehecht te worden.

Plichten van de Gemeenschap

Lekevolgelingen zouden steeds voor ogen moeten houden dat ze vroeg of laat afscheid zullen moeten nemen van ouders en familieleden, dat zij zelf uit dit leven van geboorte en dood zullen moeten scheiden; daarom mogen ze niet gehecht geraken aan dingen des levens, maar hun gemoed instellen op de wereld van Verlichting waarin niets vergankelijk is.

2. Wanneer de lekevolgelingen een ernstig en onvertroebeld vertrouwen in de leer van de Boeddha willen wekken, dan moeten zij in hun gemoed een vredig en onverstoord gevoel van geluk scheppen, dat dan op hun omgeving zal uitstralen en op henzelf weerkaatst zal worden.

Deze geest van vertrouwen is rein en vriendelijk, steeds geduldig en verdraagzaam, nooit twistziek, nooit aan anderen lijden berokkenend, steeds gericht op de drie juwelen: de Boeddha, de Dharma en de Samgha. Dit geluk rijst spontaan in ze op en het licht voor de Verlichting kan dan overal gevonden worden.

Doordat zij in vertrouwen aan Boeddha's boezem rusten, worden ze behoed tegen een zelfzuchtig gemoed, tegen gehechtheid aan hun bezittingen; daardoor kennen zij in hun dagelijks bestaan geen angst, zelfs geen vrees becristiseerd te worden.

Zij kennen ook geen vrees voor de dood, vermits zij verzekerd zijn van hun geboorte in Boeddha's Land. Vermits zij vertrouwen hebben in de waarheid en de heiligheid van de leer, kunnen zij hun gedachten vrijuit en

Plichten van de Gemeenschap

zonder enige vrees uitdrukken.

Vermits hun gemoed vervuld is van mededogen voor alle wezens, zullen zij geen onderscheid tussen ze maken, maar alle wezens gelijke wijze behandelen; vermits hun gemoed vrij van sympathieën en antipathieën is, zal het rein en rechtschapen zijn; goede daden zijn hun grote geluk.

In tegenspoed of in voorspoed kennen ze geen onderscheid in de aangroei van hun vertrouwen. Wanneer ze van nederigheid houden, Boeddha's leer eerbiedigen, samenhangend zijn in woorden en daden, als ze wijsheid als hun gids hebben, als hun gemoed vast is als een grote berg, dan zullen zij grote vorderingen op het pad ter Verlichting maken.

En alhoewel ze verplicht zijn te leven in een moeilijke situatie en te midden van mensen met onrein gemoed, als ze diep vertrouwen in de Boeddha blijven koesteren, kunnen zij steeds de anderen naar heilzamere daden voeren.

3. Daarom moet men eerst en vooral het verlangen voelen de leer van de Boeddha te horen.

Moest iemand hem zeggen dat het noodzakelijk is doorheen een vuur te gaan om Verlichting te verwezenlijken, dan moet hij door dat vuur gaan.

Er ligt zoveel voldoening in het horen van Boeddha's naam dat dit alleszins de moeite waard is doorheen een wereld van vuur en vlam te gaan.

Wie het onderricht van de Boeddha wil volgen, moet

Plichten van de Gemeenschap

niet egoïstisch of eigennuttig zijn, maar gevoelens van welwillendheid ten opzichte van alle wezens koesteren; men dient eerbied te hebben voor al wie eerbiedwaardig is; men moet gedienschtig zijn voor alien die dienst waardig zijn; maar alle wezens dient men met gelijke welwillendheid te bejegenen.

Daarom dienen de lekevolgelingen in de eerste plaats hun geest te sterken en niet gestoord te worden door andermans handelingen. Op deze wijze kunnen zij Boeddha's leer ontvangen en in praktijk brengen, zonder naijver, zonder beïnvloeding van anderen te ondergaan en zonder andere wegen te bedenken.

Zij die geen vertrouwen in de leer van de Boeddha koesteren, geven blijk van een enge visie en bijgevolg van een troebel gemoed. Maar zij die wèl vertrouwen in de leer van de Boeddha hebben, weten dat er een grote wijsheid is en een groot mededogen dat alles omvat en dat zij, in dit vertrouwen, door bijkomstigheden onverstoord blijven.

4. Zij die Boeddha's leer horen en ontvangen, weten dat hun leven vergankelijk is en dat hun lichaam enkel een samenstelling van lijden en de bron van alle onheil is; daarom worden zij er niet aan gehecht.

Maar te zelfder tijd verwaarlozen zij dit lichaam niet, niet uit verlangen naar lichamelijke geneugten, maar omdat dit lichaam tijdelijk noodzakelijk is voor het verwezenlijken van wijsheid en ook voor hun taak het pad aan anderen bekend te maken.

Als zij niet goed zorg dragen voor hun lichaam, dan

Plichten van de Gemeenschap

zullen ze niet lang leven. Leven ze niet lang genoeg, dan hebben ze minder kans persoonlijk de leer in de praktijk te brengen of aan anderen mede te delen.

Wanneer iemand verlangt een rivier over te steken, dan draagt hij zorg voor zijn vlot. Heeft iemand een lange reis voor de boeg, dan draagt hij goed zorg voor zijn rijdier. Wanneer iemand de Verlichting wil verwezenlijken, dan moet hij ook goed voor zijn lichaam zorgen.

De discipelen van de Boeddha moeten gepaste kleding dragen om het lichaam te beschermen tegen uiterste hitte en uiterste kou, om lichaamsdelen te bedekken, maar niet als pronkerij.

Zij moeten voedsel gebruiken om het lichaam te voeden, zodat ze in staat zijn de leer te horen, te ontvangen en te verklaren, maar zij moeten niet eten uit louter genoedoening.

Zij moeten leven in het huis der Verlichting om beschermd te zijn tegen de rovers van de wereldse driften en tegen de stormen van verkeerde inzichten; zij moeten het huis gebruiken voor zijn werkelijke bedoeling en niet uit pronkzucht of om egoïstische praktijken te verbergen.

Daarom moet men de dingen enkel waarderen in hun verband met de Verlichting. Men moet weten dat men er niet de eigenaar van is en er niet aan gehecht geraken voor persoonlijke geneugten, maar ze enkel beschouwen als geschikte middelen de leer uit te dragen.

Daarom richt de lekevolgeling zijn geest altijd op de leer, ook al leeft hij in gezinsverband. Hij zal daarom voor zijn gezinsleden zorgen met een wijs, openstaand gemoed

Plichten van de Gemeenschap

en diverse wegen zoeken in hun geest vertrouwen in de Boeddha te doen omen.

5. Leken in de Samgha moeten elke dag het volgende overwegen: hoe hun ouders dienen, hoe te leven met vrouw en kinderen, hoe zichzelf te beheersen en hoe de Boeddha te dienen.

De beste manier om zijn ouders te dienen, is pogen welwillendheid tegenover alle levende wezens te koesteren. Om gelukkig te leven met vrouw en kinderen, moeten ze egoïstische lusten en gedachten aan persoonlijk gemak vermijden.

Terwijl ze luisteren naar de zachte muziek van het huiselijke leven, moeten zij de nog mooiere muziek van de leer niet vergeten. Terwijl ze leven in de beschutting van het huis, moeten ze de nog grotere beschutting van de meditatie nastreven: daar leven de wijzen beveiligd tegen alle onreinheid en versterking.

Wanneer leken offergaven brengen, moeten ze uit hun hart alle begeerte wegwerken; als ze te midden van een grote menigte zijn, moet hun geest in het gezelschap der wijzen vertoeven; als ze aan tegenspoed het hoofd te bieden hebben, moeten ze hun gemoed rustig en vrij van hindernissen houden.

Wanneer de lekevolgelingen hun toevlucht in de Boeddha nemen, moeten ze ook meteen zyn wijsheid nastreven.

Wanneer ze hun toevlucht in de Dharma nemen, moeten ze meteen de diepe waarheid ervan nastreven: die

Plichten van de Gemeenschap

is als een grote oceaan van wijsheid.

Wanneer ze hun toevlucht in de Samgha nemen, moeten ze, zonder gestoord te worden door eigenbelang, die vredevolle gemeenschap zoeken.

Wanneer zij hun klederen dragen, mogen ze nietvergeten het sieraad van goedheid en nederigheid erop te dragen.

Wanneer zij naar bevrijding streven, moeten zij ernaar streven hun geest los te maken van begeerte, haaten dwaasheid.

Wanneer zij een steile weg berg-op gaan, moeten zij denken aan de gelijkenis van het pad ter Verlichting dat ze geenzijds deze wereld van begoocheling zal voeren. Begaan ze een gemakkelijke weg, dan moeten ze van deze gemakkelijke gelegenheid gebruik maken om nog grotere vooruitgang naar het Boeddhaschap te boeken.

Wanneer ze een brug zien, moeten ze wensen de grote brug van het onderricht, waarover vele mensen kunnen gaan, te bouwen.

Wanneer ze een verdrietig mens ontmoeten, zullen ze denken aan het bittere van deze veranderlijke wereld.

Wanneer ze een mens zien die door begeerte beheerst wordt, zullen ze in zich een groot verlangen wekken vrij te komen uit de illusies van dit bestaan en de ware rijkdom van de Verlichting te bereiken.

Wanneer ze smakelijk voedsel zien, zullen ze op hun hoede zijn; wanneer ze onsmakelijk voedsel zien, zullen ze hopen dat begeerte niet meer in hen opkomt.

Plichten van de Gemeenschap

Gedurende de hitte van de zomer, zullen ze wensen beschut te zijn tegen de hitte van wereldse driften en verlangen naar de verfrissing van de Verlichting. Gedurende de strenge winterkou, zullen ze denken aan de warmte van Boeddha's mededogen.

Wanneer zij de schrifturen reciteren, zouden ze eraan moeten denken de inhoud ervan niet te vergeten en hem ook in toepassing te brengen.

Wanneer ze aan de Boeddha denken, zouden ze de wens moeten koesteren ogen zoals de Boeddha te hebben.

Wanneer ze's avonds in slaap vallen, zouden ze moeten wensen dat lichaam, taal en gemoed zouden gereinigd en verfrist worden; wanneer ze's morgens wakker worden, zou hun eerste wens moeten zijn gedurende de dag een helder begrip van de dingen te verkrijgen.

6. Zij die de lering van de Boeddha volgen omdat ze begrepen hebben dat alles door on-eigenheid gekenmerkt is, zij nemen de dingen die in's mensen leven komen, niet licht op; zij beschouwen ze voor hetgeen ze waarlijk zijn en proberen er geschikte werktuigen ter Verlichting van te maken.

Zij moeten niet denken dat deze wereld zinloos is en vol verwarring dan wanneer de wereld van Verlichting zinnig en vredig zou zijn. Weleer zouden ze moeten trachten het pad ter Verlichting ook in alle zaken van deze wereld te zien.

Indien een mens de wereld bekijkt met door

Plichten van de Gemeenschap

onwetendheid vertroebelde ogen, dan ziet hij de wereld als een vat van vergissingen en feilen; bekijkt hij de wereld met heldere wijsheid, dan ziet hij deze wereld als de wereld van Verlichting die hij in feite is.

Want in feite is er maar èèn wereld, geen twee, de ene zinloos en de andere zinvol, de ene goed en de andere slecht. Dat de mensen denken dat er twee werelden zijn, dat komt door hun discriminerende gedachtengang.

Wanneer ze deze discriminerende gedachtengang willen kwijt geraken en hun gemoed helder houden met het licht van wijsheid, dan moeten ze deze ène wereld, waarin alles zinvol is, duidelijk inzien.

7. Zij die in de Boeddha hun vertrouwen gesteld hebben, worden in alles deze universele reinheid in eenheid gewaar. In deze geest gevoelen zij diep mededogen voor alle wezens en dingen en nemen zij een nederige houding tegenover al het bestaande aan.

Daarvoor moeten ze hun geest reinigen van alle hoogmoed en de voorkeur geven aan nederigheid, vriendelijkheid en dienstwilligheid. Hun gemoed moet zijn als de vruchtbare aarde die onpartijdig alle wezens wil voeden, die zonder klagen iedereen dient, die geduldig alles beleeft, die altijd ijverig is, die haar grootste vreugde schept in het dienen van alle arme mensen, door in hun gemoed het zaad van Boeddha's onderricht te zaaien.

Zo wordt het gemoed dat mededogen heeft voor de arme wezens, moeder van alle wezens; het eert iedereen, het beschouwt iedereen als een persoonlijke vriend en

eerbiedigt iedereen als vader of moeder.

Daarom: ook al hebben honderduizenden mensen harde gevoelens en kwade wil ten opzichte van Boeddhistische lekevolgelingen, kwaad kunnen ze niet doen, want hun kwaad is slechts als een druppel vergift in het water van een grote oceaan.

8. Een lekevolgeling beleeft vreugdig geluk door zijn gewoontes van bedachtzaamheid, begrip en dankbaarheid. Hij komt tot de ervaring dat zijn vertrouwen in de Boeddha meteen Boeddha's mededogen zelf is en dat het hem door de Boeddha geschonken is.

Er is geen zaad van vertrouwen aanwezig in de modder van de wereldse driften, maar Boeddha's mededogen strooit daar het zaad van vertrouwen uit; zo wordt het gemoed gereinigd tot het vertrouwen in de Boeddha er wortel schiet.

Immers, zoals gezegd, de welgeurende Candana-boom kan niet groeien in een Eranda-bos. Evenmin kan het zaad van vertrouwen in de Boeddha aanwezig zijn inde begoocheling.

Maar in feite bloeit ook daar de vreugdebloem; terwijl de bloem te midden van de begoocheling openbloeit, zijn haar wortels elders: namelijk in de boezem van de Boeddha.

Laat een lekevolgeling zich meeslepen, dan wordt hij jaloeers, begerig, haatvol en kwaadwillig, want zijn gemoed is dan volgelopen met begeerte, boosheid en dwaasheid. Maar keert hij terug tot de Boeddha, dan is zijn kracht nog

Plichten van de Gemeenschap

groter dan voorheen en meer ten dienste van de Boeddha.
Waarlijk, dit gaat alle uitdrukking te boven.

III

PRAKTISCHE GIDS VOOR EEN JUISTE
LEVENSWIJZE

1. Het is verkeerd te denken dat de tegenslagen uit het oosten of uit het westen komen. Ze ontstaan binnen in het eigen gemoed. Daarom is het dwaas op zijn hoede te zijn tegen mislukkingen vanuit de wereld buiten en het innerlijke leven zyn eigen gang te laten gaan.

Er is een gewoonte die uit verre tijden stamt en door de gewone mens nog steeds in ere gehouden wordt. Wanneer hij 's ochtends opstaat, wast hij eerst zijn gezicht en spoelt hij zijn mond, maar dan buigt hij in de zes richtingen — naar het oosten, westen, zuiden, noorden, boven en beneden — de wens uitsprekend dat in de loop van de nieuwe dag geen enkele tegenslag uit èèn van de richtingen hem moge overkomen en dat de dag in vrede moge verlopen.

Volgens de Boeddha, zou men anders tewerk moeten gaan. De Boeddha leert ons dat we onze eerbied moeten betuigen aan de zes richtingen van de Waarheid en dat we, om tegenspoed te vermijden, wijs en deugdzaam dienen te handelen.

Om de poorten in deze zes richtingen te bewaken, moet men de besmettingen van de ‚vier daden‘ verwijderden, de ‚vier boze gemoedsinstellingen‘ bedwingen en de ‚zes gaten‘ die verlies van huis en bezit veroorzaken opvullen.

Plichten van de Gemeenschap

De ‚vier daden‘, dat zijn doden, stelen, overspel en bedrog. De ‚vier boze gemoedsinstellingen‘ zijn begeerte, haat, dwaasheid en angst. De ‚zes gaten‘ die weeldeverlies veroorzaken zijn dronkenschap en onzinnig gedrag, laat’s nachts opblijven en zijn tijd verbeuzelen, opgaan in muziek- en toneelgeneugten, spelen, omgang met slechte vrienden en het verwaarlozen van plichten.

Heeft men die vier besmettingen verwijderd, de vier boze gemoedsinstellingen vermeden en de zes gaten van verspilling opgevuld, dan brengt men als discipel van de Boeddha hulde aan de zes richtingen van de Waarheid.

Maar welke zijn die zes richtingen van de Waarheid? Ze zijn: het oosten voor de verhouding tussen ouders en kinderen, het zuiden voor de verhouding tussen leraars en leerlingen, het westen voor de verhouding tussen man en vrouw, het noorden voor verhouding tussen vrienden, beneden voor de verhouding tussen heer en dienaar, en boven ten behoeve van degenen die de leer uitdragen.

Ten eerste, wat betreft de verhouding tussen ouders en kind in de oostelijke richting, zal het kind vijf daden verrichten. Men moet voor de ouders zorgen, het familiegeslacht beschermen, het bezit van de familie erven, en een dienst ter nagedachtenis van de voorouders houden.

Daar tegenover moeten de ouders five daden verrichten voor het kind. Zij zullen slechte daden vermijden, goede daden stimuleren, het kind kennis en vaardigheden aanleren, ervoor zorgen dat het kind trouwt, en het familiebezit op het juiste moment overdragen. Als deze vijf dingen gevolgd worden, zal de verhouding tussen

Plichten van de Gemeenschap

ouders en kind in de oostelijke richting vredig en vrij van pijn zijn.

Vervolgens, wat betreft de verhouding tussen leraar en leerling in de zuidelijke richting, zal de student gaan staan wanneer de leraar eraan komt, zijn leraar bijstaan, met een serieuze houding naar de leraar luisteren, zijn offers voor de leraar niet nalaten, en zijn lessen met respect ontvangen.

Daar tegenover zal de leraar de student richting geven door zich behoorlijk te gedragen, alle lessen die de leraar zelf heeft geleerd juist overbrengen, ervoor zorgen dat de leerling niet vergeet wat hij heeft geleerd, en de leerling klaar maken om waar dan ook met zowel eer als voordelen en respect bejegend te worden. Op deze wijze zal de verhouding tussen leraar en leerling in de zuidelijke richting vredig en zonder pijn zijn.

Vervolgens, wat betreft de verhouding tussen echtgenoot en echtgenote in de westelijke richting, zal de echtgenoot zijn echtgenote met respect, hoflijkheid en trouw bejegenen, haar toevertrouwen om beslissingen te maken, en haar geschenken geven. De echtgenote zal al haar werk naar behoren uitvoeren, tegemoet komen aan de behoeften van de leden van het gezin, haar man trouw blijven en het familiebezit beschermen, en zorgen dat zaken binnen het gezin goed lopen. Op deze manier zal de verhouding tussen echtgenoot en echtgenote in de westelijke richting vredig en zonder pijn zijn.

Vervolgens, wat betreft de verhouding tussen vrienden in de noordelijke richting, zullen zijn elkaar

Plichten van de Gemeenschap

aanvullen met wat ieder mist in zichzelf, elkaar vriendelijk toespreken, in elkaars voordeel werken, altijd attent zijn, en elkaar eerlijk behandelen.

Men moet ervoor zorgen dat vrienden op het verkeerde pad terecht komen, hun bezit beschermen wanneer ze van het pad afraken, luisteren naar hun zorgen wanneer ze problemen hebben, hulp bieden wanneer het tegenzit, en hun familie bijstaan wanneer dat nodig is. Op deze manier zal de verhouding tussen vrienden in de noordelijke richting vredig en zonder pijn zijn.

Vervolgens, wat betreft de verhouding tussen heer en dienaar in de lagere richting, zal men de volgende vijf punten in acht houden als het aankomt op de omgang met dienaars. Laat de bediende werken in samenspraak met zijn capaciteiten, zorg voor goede maaltijden en ruime compensatie, zorg vriendelijk voor hen wanneer zij ziek zijn, deel smakelijk eten met hen, en laat hen op gepaste tijden rusten.

Daar tegenover moet de dienaar de volgende vijf punten in gedachte houden wanneer hij zijn heer dient. Hij moet 's ochtends opstaan voordat zijn heer opstaat, altijd eerlijk zijn, bekwaam zijn in zijn werk, en de goede naam van zijn heer niet te schande maken. Op deze manier zal de verhouding tussen heer en dienaar in de lagere richting vredig en zonder pijn zijn.

Vervolgens, wat betreft het ten dienste zijn van degenen die de leer verspreiden in de hogere richting, men zal hen de hoogste mate van respect tonen, zowel in lichaam, spraak en geest. Men zal hen hoffelijk ontvangen,

Plichten van de Gemeenschap

luisteren en hun preken observeren, en offers voor hen hebben.

Daar tegenover, zal hij die de leer predikt het kwaad afwijzen, het goede bevorderen, met een goed hart compassie tonen, morele standaarden uitdragen, ervoor zorgen dat de luisteraars de leer volledig begrijpen, en mensen een staat van vrede laten bereiken. Op deze manier zal de weg voor het ten dienste zijn van hen die de leer prediken in de hogere richting vredig en zonder pijn zijn.

Wie naar de zes richtingen buigt, doet dit niet om aan uitwendige tegenspoed te ontsnappen, maar om op zijn hoede te zijn tegen het kwaad dat binnenin zijn gemoed kan oprijzen.

2. Onder de mensen die men kent, zal men een onderscheid maken met wie het goed is om te gaan en met wie niet.

Degenen met wie men niet zal omgaan, dan zijn de hebzuchtigen, de mooipraters, de vleiers en de verkwisters.

Degenen met wie men wèl omgang zal hebben, dat zijn de bereidwilligen, de mensen bereid zijn zowel de vreugde als het leed te delen, de goede raadgevers, zij die een welwillend hart hebben.

Een goede vriend, met wie men gerust omgang kan hebben, zal steeds zo nauw mogelijk bij het juiste pad blijven; hij zal zich innerlijk zorgen maken om het welzijn van zijn vriend, zal hem in tegenspoed helpen en troosten, hulp bieden wanneer die nodig is, zijn geheimen goed bewaren en hem steeds goede raad geven.

Plichten van de Gemeenschap

Het is een moeilijk zo'n vriend te vinden. Daarom zal men zich altijd inspannen voor anderen een dergelijke vriend te zijn. Zoals de zon de vruchtbare aarde opwarmt, zo verwarmt een goed vriend de maatschappij met zijn goede daden.

3. Het is een zoon onmogelijk aan zijn ouders hun goedheid terug te betalen, al droeg hij gedurende een hele eeuw zijn vader op zijn rechterschouder, zijn moeder op zijn linkerschouder.

Al kon hij zijn ouders honderd jaar lang in geurende balsembaden dompelen, zich als de ideale zoon gedragen, een troon voor ze veroveren en hun al de weelde ter wereld schenken, toch zou hij niet in staat zijn zijn grote schuld van dankbaarheid terug te betalen.

Maar wanneer hij zijn ouders tot de Boeddha brengt en hun Boeddha's leer bijbrengt, ze overtuigt een verkeerd pad op te geven en een juist pad te volgen dat ze leiden zou naar het einde van begeerte en naar de praktijk van de offergave, dan doet hij meer dan ze zo maar terug te betalen.

4. Het gezin is de plaats waar het ene gemoed in contact komt met het andere. Heerst er liefde, dan wordt het huis mooi als een tuin vol bloemen. Maar ontbreekt er elke harmonie, dan wordt het een windhoos die de bloementuin vernietigt.

Rijst er onenigheid op in een gezin, dan moet de ene de andere niet beschuldigen, maar dan zou elkeen degelijk het eigen gemoed moeten onderzoeken en het juiste pad

volgen.

5. Er was eens een diepgelovig man, wiens vader gestorven was toen hij nog erg jong was en die gelukkig met zijn moeder samenwoonde. Toen nam hij een vrouw.

Aanvankelijk leefden allen gelukkig tezamen, maar door een opeenhoping van kleine misverstanden, kwamen echtgenote en schoonmoeder meer en meer met elkaar in botsing. De wederzijdse antipathie groeide tenslotte zo hoog op dat de schoonmoeder het jonge paar verliet om alleen te gaan wonen.

Kort daarop werd een zoontje geboren. Een gerucht bereikte de schoonmoeder dat de jonge vrouw zou gezegd hebben: „Zolang mijn schoonmoeder bij ons inwoonde, is er niets gelukkigs gebeurd, maar zodra ze ons verliet, kwam deze gelukkige gebeurtenis.”

Dit gerucht ergerde de schoonmoeder die uitriep: „Als de moeder van de echtgenoot het huis uit gejaagd wordt en een gelukkige gebeurtenis heeft plaats, dan is dit dat de zaken een verkeerde wending genomen hebben. Elke gerechtigheid schijnt uit de wereld verdwenen te zijn!”

Daarop riep de moeder uit: „Welnu, dan moeten we maar een begrafenis hebben van deze ‚gerechtigheid’.” En verdwaasd ging ze naar de begraafplaats om er een rouwdienst te houden.

De god Indra hoorde hiervan, verscheen aan vrouw enprobeerde haar tot verstand te brengen, maar het was vergeefs.

Plichten van de Gemeenschap

Daarop zei de god Indra: „Als het dan toch zo is, dan ben ik verplicht de jonge moeder en het kind te verbranden tot ze dood zijn. Ben je dan tevreden?”

Met dit te horen, realiseerde de schoonmoeder meteen dat ze een fout begaan had; ze bood verontschuldigen aan voor haar boosheid en smeekte de god Indra het leven van het kind en van diens moeder te redden. En op datzelfde ogenblik realiseerden de jonge vrouw en haar echtgenoot hun onrechtvaardigheid ten opzichte van de oude vrouw en gingen ze naar de begraafplaats om haar te zoeken. De god Indra verzoende ze allen met elkaar en nadien leefden ze samen als een gelukkig gezin.

Gerechtigheid gaat nooit verloren tenzij men ze zelf verwerpt. Soms is het alsof gerechtigheid tijdelijk verdwijnt, maar in feite verdwijnt die nooit. Het is enkel dat men bij wijlen de gerechtigheid in eigen gemoed verliest!

Onenige geesten brengen vaak rampen voort. Een klein misverstand kan aanleiding geven tot een grote tegenspoed. Hiervoor moet men in zijn gezinsleven bijzonder op zijn hoede zijn.

6. In het gezinsleven moet het probleem van de dagelijkse uitgaven steeds met de grootste zorg behandeld worden. Iedereen moet hard werken, zoals de ijverige mieren of de bezige bijen. Niemand mag profiteren van andermans ijver of berusten in liefdadigheid.

Plichten van de Gemeenschap

Anderzijds mag men hetgeen men verdiend heeft niet beschouwen als zijnde de volledige eigendom. Een gedeelte ervan moet met anderen gedeeld worden, een gedeelte moet opzij gelegd worden voor slechtere dagen, een gedeelte moet besteed worden voor de behoeften van de gemeenschap, en een gedeelte ervan moet besteed worden aan de behoeften van de geestelijke leraars.

Men dient steeds voor ogen te houden dat niets ter wereld „mijn” kan genoemd worden. Wat tot iemand komt, dat komt hem toe ten gevolge van een samenloop van oorzaken en omstandigheden; wat men heeft, heeft men slechts voorlopig. Daarom mag men het nooit egoïstisch of voor onwaardige doeleinden gebruiken.

7. Op een keer schonk koningin Syamavati, echtgenote van koning Udayana, aan Ananda vijfhonderd pijen. Ananda nam dit geschenk met dankbare voldoening aan.

Maar toen de koning van dit geschenk hoorde, verdacht hij Ananda van hebzucht en vroeg hem daarom wat hij dacht met die vijfhonderd pijen aan te vangen.

Ananda antwoordde: „Koning, heel wat broeders uit de gemeenschap lopen in gescheurde pijen rond. Het is onder hen dat ik de nieuwe gewaden ga uitdelen.”

„Wat ga je dan doen met de oude pijen?”

„We zullen er bedovertrekken van maken.”

„Wat ga je dan doen met de oude bedovertrekken?”

„Daar zullen we hoofdkussens mee maken.”

„Wat ga je dan doen met de oude hoofdkussens?”

„Daar zullen we vloermatten mee maken.”

Plichten van de Gemeenschap

„Wat ga je dan doen met de oude vloermatten?”

„Daar zullen we dweilen mee maken.”

„Wat ga je dan doen met de oude dweilen?”

„Daar zullen we zwabbers mee maken.”

„En wat ga je dan doen met de oude zwabbers?”

„Majesteit, die oude zwabbers gaan we in stukken scheuren, ze met slijk mengen en zo gebruiken om de muren te pleisteren.”

Elk voorwerp dat ons toevertrouwd wordt moeten we zo goed mogelijk op de ene of andere manier gebruiken, want het is niet ‚van ons’, maar is ons tijdelijk toevertrouwd geworden.

8. De verhouding tussen man en vrouw is niet bedoeld alleen maar voor hun genoegen. Ze heeft een diepere bedoeling dan alleen het contact tussen twee lichamen gevestigd in één huis. Man en vrouw moeten gebruik maken van de voordelen van hun samenzijn om elkaar te helpen in hun geestelijke ontwikkeling en in het begrip van de heilige lering.

Een oud paar, een „ideaal paar” zoals het genoemd werd, kwam eens tot de Boeddha en zei: „Heer, wij zijn gehuwd nadat we ons reeds in onze prille jeugd kenden en er is in ons geluk nooit één wolkje geweest. Zeg ons of we in een volgend bestaan weer zullen met elkaar gehuwd zijn.

De Boeddha gaf hun dit wijze antwoord: „Wanneer je beiden precies hetzelfde gelooft, wanneer je beiden de leer ontvangt op precies dezelfde manier, wanneer je beiden de gave beoefent op precies dezelfde wijze en

Plichten van de Gemeenschap

wanneer je beiden dezelfde wijsheid hebt, wel, dan zal je in de volgende geboorte ook precies hetzelfde gemoed hebben.”

9. Op het Pad naar de Verlichting is er geen onderscheid tussen de geslachten. Wanneer een vrouw haar gemoed richt op het verwezenlijken van de Verlichting, dan wordt ze een heldin van het Ware Pad.

Mallika, dochter van koning Prasenajit en koningin van koning Ayodhya, was zo'n heldin. Zij had groot vertrouwen in de Leer van de Verhevene en legde in zijn aanwezigheid de volgende tien geloften af:

„Heer, totdat ik de Verlichting verwezenlijk zal ik de heilige voorschriften niet overtreden; ik zal niet hooghartig zijn tegenover ouderen; ik zal mij niet op anderen boos maken.

„Ik zal op niemand jaloers zijn, niemands bezittingen begeren; ik zal niet hebzuchtig zijn, zelfs niet in gedachten; ik zal pogen arme mensen gelukkig te maken met de dingen die ik krijg en ze niet voor mezelf behouden.

„Ik zal iedereen vriendelijk ontvangen, iedereen geven wat hij nodig heeft, iedereen vriendelijk toespreken. Ik zal iedereen omstandigheden raadplegen en niet mijn gemak, en trachten zonder partijdigheid iedereen te begunstigen.

„Wanneer ik anderen bemerk in eenzaamheid, in de gevangenis, in lijden van ziekten of van gelijk wat, ik zal steeds trachten ze bij te staan en ze gelukkig te maken, door hun de wet van oorzaken en omstandigheden uiteen te

Plichten van de Gemeenschap

zetten.

„Wanneer ik anderen dieren zie vangen, wreed tegenover ze zijn of enig voorschrift in deze zin overtreden, dan zal ik ze straffen waar straf passend is, ze berispen waar een berisping passend is, ze bijbrengen wat hun moet bijgebracht worden; ook zal ik pogen het gedane kwaad te herstellen en de begane fouten naar mijn beste vermogen te verbeteren.

„Ik zal niet nalaten naar de uitstekende leer te luisteren, want ik weet dat wie deze leer verwaarloost, vlug van de waarheid afvalt en er niet in slaagt de oever van de Verlichting te bereiken.”

Daarop legde zij de volgende drie geloftes af om lijdende mensen te helpen: „Eerst zal ik proberen iedereen vreedevol te stemmen. Deze gelofte zal, naar ik meen, wat voor leven ik later ook terecht kom, de wortel van goedheid zijn die zal uitgroeien tot de wijsheid van de uitstekende leer.

„Ten tweede, wanneer ik de wijsheid van de uitstekende leer zal ontvangen hebben, dan zal ik onvermoeibaar alle mensen onderrichten.

„Ten derde, ik zal de ware leer beschermen zelfs ten koste van mijn eigen lichaam, leven of bezit.”

De ware betekenis van het gezinsleven is de mogelijkheid elkaar aan te moedigen en te helpen op het Pad dat naar de Verlichting leidt. Als een vrouw haar geest richt op het zoeken naar de Verlichting en dezelfde geloftes en beloftes aflegt, kan zij een even groot discipel van de Boeddha worden als Mallika.

EEN BOEDDHA-LAND BOUWEN

I

HARMONIE

1. Stellen we ons een verlaten streek voor, ergens in absoluut duister waarin talloze wezens blindelings ronddolen.

Vol angst lopen ze rond zonder elkaar te zien of te herkennen in de eeuwige nacht die ze omgeeft; ze tuimelen over elkaar en toch voelen ze zich jammerlijk alleen. Dit is waarlijk een meelijwekkende toestand.

Stellen we ons dan even voor dat daar opeens een superieur mens verschijnt met een fakkel in de hand, zodat alles om hem heen lichtend en helder wordt.

De levende wezens in hun donkere eenzaamheid voelen zich opeens opgelucht wanneer ze om zich heen kijken om elkaar te herkennen. Dan verheugen ze zich in de gemeenschap van broeders.

De ‚verlaten streek’ verbeeldt de wereld van het mensenleven dat zich afspeelt in het duister van de onwetendheid. Zij die geen licht van wijsheid in hun gemoed hebben blijven ronddolen in verlatenheid en angst. Zij worden alléén geboren en sterven even alléén. Zij weten niet hoe in vredesharmonie om te gaan met hun medemensen; daardoor zijn ze mistroostig en vreesachtig.

De ‚superieure mens met de fakkel’ zinspeelt op de Boeddha in menselijke gedaante, en het is met zijn Wijsheid en Mededogen dat hij de wereld verlicht.

Een Boeddha-Land Bouwen

In dit licht leren de mensen zichzelf en de anderen kennen; zo kan in vreugde gemeenschap en broederlijkheid ontstaan in hun betrekkingen.

Duizenden mensen kunnen in een gemeenschap leven, maar dat is dan geen broederlijke gemeenschap, totdat ze elkaar leren kennen en sympathie voor elkaar opvatten.

Een ware gemeenschap heeft wijsheid en mededogen als verlichtingsbronnen. Zulke gemeenschap is de plaats waar de mensen elkaar kennen en vertrouwen en waar maatschappelijke harmonie heerst.

Waarlijk: harmonie is het leven en de ware zin van elke echte gemeenschap, van elke echte instelling.

2. Er zijn drie soorten instellingen. Zo zijn er ten eerste de instellingen die georganiseerd worden op basis van macht, rijkdom of gezag van grote leiders.

Ten tweede zijn er de instellingen die georganiseerd werden voor het gemak van hun leden, en deze instellingen blijven bestaan zolang de leden er hun gading in vinden en onderling niet twisten.

Ten derde zijn er instellingen die georganiseerd werden rondom een goede lering als middenpunt en die harmonie als levenskracht heeft.

Waarlijk, enkel deze laatste instelling is een ware organisatie, vermits hier de leden alle leven in eenheid van geest en het van hier is dat eenheid van geest en de diverse deugden kunnen uitstralen. In zulke organisatie zullen

harmonie, tevredenheid en geluk domineren.

De Verlichting is als de regen die op een berg valt, er kleine beekjes vormt die in rivierijes bijeenkomen, zich storten in een grote rivier die ten slotte in de grote oceaan uitmondt.

De regen van de uitstekende leer valt op alle mensen zonder onderscheid ongeacht hun omstandigheden. Zij die deze regen opvangen, vormen eerst kleine groepjes, die organisaties, dan grotere gemeenschappen en ten slotte vinden ze zichzelf terug in de grote oceaan van de Verlichting.

De innerlijke gesteldheden van al deze mensen vermengen zich als melk en water en vormen ten slotte een harmonieuze Broederschap.

De ware leer is de fundamentele vereiste voor een volmaakte organisatie; zij is het licht dat de mensen het mogelijk maakt elkaar te herkennen, zich aan elkaar aan te passen en de ruwe plekken in hun denken zacht te maken.

Daarom kan de organisatie die rondom de volmaakte lering van de Boeddha opgebouwd is, een ware Broederschap genoemd worden.

De leden van deze Broederschap moeten dan ook deze lering naleven en hun geest in die zin trainen. Theoretisch omvat Boeddha's grote Broederschap alle mensen, maar in de praktijk zijn enkel de religieuze volgelingen er de ware leden van.

3. Boeddha's Broederschap telt twee soorten van leden:

Een Boeddha-Land Bouwen

er zijn diegenen die de leken onderrichten, en dan zijn er de leken die hun leraars door gaven van voedsel en kleding ondersteunen. Samen zullen ze de leer uitdragen en beleven.

Om deze Broederschap volwaardig te maken, moet er volmaakte harmonie bestaan onder alle leden. De leraars onderrichten de leken en de leken eren de leraars: zo is harmonie tussen hen mogelijk.

Leden van Boeddha's Broederschap moeten met sympathie en welwillendheid bijeenkomen, gelukkig zijn met medevolgingen te leven en streven naar eenheid van geest.

4. Er zijn zes zaken die een Broederschap zullen helpen harmonisch te bestaan. Dat zijn: eerst, oprechtheid in woorden; ten tweede, oprechtheid en welwillendheid in daden; ten derde, oprechtheid en sympathie in gedachten; ten vierde, juiste verdeling van het gemeenschappelijke bezit; ten vijfde, allen dezelfde regels volgen; en ten zesde, allen dezelfde inzichten hebben.

Van al deze zaken, vormt de zesde wel de kern: „allen dezelfde inzichten hebben”; hierrond vormen de vijf andere punten een soort omhulling.

Er zijn twee reeksen van zeven regels die men dient na te leven wil men dat de Broederschap een succes wordt. Hier is de eerste reeks:

(1) Dikwijls bij elkaar komen om naar de leer te luisteren en de leer te bespreken;

(2) ongedwongen met elkaar omgaan en elkaar

eerbiedigen;

(3) de leer hooghouden, de voorschriften naleven en ze met wijzigen;

(4) ouderen en jongeren moeten elkaar vriendelijk bejegenen;

(5) hun gedrag moet getekend zijn door oprechtheid en eerbied;

(6) hun geest rein maken op een rustige plaats, maar deze plaats dienen ze eerst aan anderen aan te bieden vooraleer ze zelf in te nemen;

(7) liefdevol met alle mensen omgaan, bezoekers hartelijk ontvangen, de zieken verzorgen en troosten. Een Broederschap die deze regels naleeft, zal niet ten onder gaan.

De tweede reeks zegt dat elk individueel moet (1) een zuivere geest handhaven en niet veeleisend zijn; (2) onkreukbaar blijven en alle begeertes van zich afzetten; (3) geduldig zijn en niet discussiëren; (4) zwijgzaam zijn en niet ijdel praten; (5) zich onderwerpen aan de regels en niet aanmatigend zijn; (6) een gelijkmatig gemoed handhaven en geen uiteenlopende leringen proberen na te leven; en (7) zuinig en sober leven.

Worden deze regels nageleefd, dan zal de Broederschap blijven bestaan.

5. Zoals hierboven al gezegd, een Broederschap dient innerlijke harmonie te beschouwen als haar essentie; een gemeenschap zonder harmonie is geen Broederschap. Elk lid van de gemeenschap moet ervoor waken dat hij geen onenigheid schept. Daar waar onenigheid verschijnt, moet

Een Boeddha-Land Bouwen

ze zo snel mogelijk verwijderd worden, want onenigheid betekent de spoedige afbraak van elke organisatie.

Bloedvlekken kan men niet verwijderen door er méér bloed over te smeren; wrok neemt men niet weg door er wrok bij te voegen; wrok kan enkel verdwijnen wanneer men wrok vergeet.

6. Er was eens een koning wiens naam Ramspoed was; zijn land werd overrompeld voor een geburige oorlogszuchtige koning, Brahmadata geheten. Na zich eerst een tijdje met vrouw en zoon verborgen te hebben, werd koning Ramspoed gevangen genomen, maar zijn zoon kon toch nog ontsnappen.

De prins zocht allerlei manieren om zijn vader te bevrijden, maar tevergeefs. De dag van de terechtstelling van zijn vader, geraakte de prins verkleed tot op de plaats van terechtstelling, waar hij echter niets anders kon doen dan machteloos toezien hoe zijn ongelukkige vader zou gedood worden.

De vader bemerkte zijn zoon in de menigte en zei luidop, maar als het ware enkel voor zichzelf: „Zoek niet te lang, handel niet overhaast; wrok kan enkel gestild worden als men hem vergeet.”

Nadien zocht de prins lange tijd naar een middel om zijn vader te wreken. Ten slotte werd hij opzichter in Brahmadata's paleis en slaagde erin de gunsten van de koning te winnen.

Op een dag dat de koning op jacht was, zocht de prins een gelegenheid tot wraak. Hij slaagde erin zijn meester tot

op een verlaten plek te voeren en de koning, die erg vermoeid was, viel in slaap met het hoofd op de schoot van de prins, zo'n vertrouwen had hij in zijn opzichter.

De prins trok zijn dolk en plaatste hem op de keel van de koning, maar op't laatste ogenblik aarzelde hij. De woorden die zijn vader op't ogenblik van zijn terechtstelling uitgesproken had, schoten hem terug in de geest en, ofschoon hij probeerde zich te hervatten, hij kon de koning maar niet doden. Plots schoot de koning wakker en vertelde aan de prins dat hij zonet een akelige droom gehad had, waarin de zoon van koning Rampspoed hem probeerde te vermoorden.

Zijn dolk zwaaiend, greep de prins de koning vast, maakte zich bekend als de zoon van koning Rampspoed en verklaarde dat de tijd van de uiteindelijke afrekening gekomen was. Toch slaagde hij niet in zijn opzet, en dan wierp hij zijn dolk weg en viel tegenover de koning op zijn knieën.

Toen de koning daarop het verhaal van de prins gehoord had en diep onder de indruk gekomen was van de laatste woorden van koning Rampspoed, was hij hevig ontroerd en vroeg de prins om vergiffenis. Later schonk hij het vroegere koninkrijk terug aan de prins en de twee koninkrijken leefden voortaan voor lange tijd met elkaar in vriendschap.

De stervenswoorden van koning Rampspoed „Zoek niet te lang” betekenen dat wrok niet te lange tijd mag gekoesterd worden, en „handel niet overhaast” betekent dat vriendschap niet te haastig mag verbroken worden.

Een Boeddha-Land Bouwen

Wrok kan immers niet door wrok gestild worden; wrok verdwijnt enkel door vergeten.

In de gemeenschap van een ware Broederschap gebaseerd op de harmonie van de ware leer, dient elk lid van de gemeenschap de moraal van dit verhaal voor ogen te houden.

Niet enkel de leden van de Broederschap, maar alle mensen zouden in hun dagelijkse leven deze moral moeten gedenken.

II

HET BOEDDHA-LAND

1. Zoals hierboven uiteengezet, zolang een Broederschap haar taak de leer van de Boeddha te verspreiden niet verwaarloost en in harmonie blijft leven, zal ze blijven aangroeien en zal de leer steeds beter en verder verkondigd worden.

Dit betekent dat steeds meer mensen naar de Verlichting zullen streven. Dit betekent ook dat de boze legers van begeerte, haat en dwaasheid, die aangevoerd worden door de duivel van onwetendheid en passie, zullen beginnen terug te trekken en dat wijsheid, licht, vertrouwen en vreugde de overhand zullen halen.

De heerschappij van de duivel is vol begeren, duister, strijd, zwaarden en bloedstorten; daar heersen jaloersheid, vooroordeel, schraapzucht, haat, doodslag, vleierij, kruiperij, misbruik en geheimdoenerij.

Veronderstel nu dat het licht van wijsheid over dit sombere rijk schijnt, dat de regen van mededogen erop neervalt, dat het vertrouwen begint wortel te schieten en dat de bloemen van de vreugde hun heerlijke geur beginnen te verspreiden. Dan wordt dit duivels rijk veranderd in Boeddha's Reine Land.

En juist zoals een zachte wind en enkele bloesems op een tak ons spreken over de komende lente, zo is het wanneer een mens de Verlichting bereikt: gras, bomen, bergen, rivieren, alle dingen ter wereld beginnen dan te trillen van een nieuw leven.

Een Boeddha-Land Bouwen

Wordt's mensen geest rein, dan wordt geheel de hem omgevende wereld rein.

2. In een land waar de ware leer heerst, daar heeft elk inwoner een reine, gestilde geest. Boeddha's mededogen straalt immers weldadig uit over alle wezens, en zijn glanzende licht drijft uit hun geest alle onzuiverheden uit.

Een zuivere geest wordt spoedig een diepe geest, een geest die naar de maat van het Edele Pad gemaakt is, een geest die ervan houdt te geven, de voorschriften na te leven, een standvastige geest, een rustige geest, een wijze geest, een meedogende geest, een geest die de mensen naar de Verlichting leidt dank zij talrijke geschikte middelen. Zo wordt Boeddha's land opgebouwd.

Een huis met vrouw en kinderen wordt een huis waarin de Boeddha woont; een land verscheurd door maatschappelijke tegenstellingen wordt dan een gemeenschap van verwante geesten.

Een gouden paleis met bloed besmeurd, daar kan de Boeddha niet wonen. Een kleine hut, met gaten in het dak waardoor de maan binnenschijnt, kan een plaats worden waar de Boeddha woont, op voorwaarde dat de geest van de bewoner rein is.

Wanneer een Boeddhaland gevestigd wordt op de reine geest van één enkel mens, dan betreft die éne reine geest andere, verwante geesten met zich mee in de gemeenschap van de Broederschap. Vertrouwen in de Boeddha is iets dat overgaat van mens tot mens, van mens tot gezin, van gezin tot dorp, van dorp tot stad, van stad tot

land en zo over de gehele wereld.

Inderdaad: ernst en vertrouwen in de uitgroei van de Leer zijn de factoren die het Boeddha-land bouwen.

3. Waarlijk, bekeken vanuit het ene standpunt is de wereld met al zijn passies, zijn onrecht en zijn bloedvergieten, een echte duivelwereld. Maar zodra mensen hun vertrouwen beginnen te stellen in Boeddha's Verlichting, dan wordt het bloed melk, begeerte wordt mededogen en het land van de duivels wordt een Boeddha-land van Reinheid.

Het komt onmogelijk voor dat men een oceaan met een lepel zou kunnen leegschepen; maar de vastberadenheid het te doen, zelfs al vraagt het levens na levens, is de houding die men moet aannemen men Boeddha's Verlichting ontvangen.

De Boeddha wacht op de andere oever. Dit betekent zijn wereld van Verlichting waarin noch begeerte noch haat noch onwetendheid noch lijden noch stervensnood is, maar enkel het licht van de wijsheid en de regen van het mededogen.

Het is een land van vrede, een toevlucht voor wie lijdt en voor wie in treurnis en doodsangst is; een rustplaats voor wie de Dharma verkondigt.

In dit Reine Land heerst grenzeloos licht en eindeloos leven. Zij die dit toevluchtsoord bereiken, keren nooit terug naar de wereld der begoocheling.

In dit Reine Land, waar de bloemen de lucht

Een Boeddha-Land Bouwen

vervullen met de geur van de wijsheid en waar de vogels de uitstekende Dharma zingen, daar is de uiteindelijke bestemming van geheel het mensdom.

4. Ofschoon dit Reine Land een plaats van rust is, is het geen plaats van luiheid of nietsdoen. De bedden geurende bloemen zijn er geen ligplaats voor vadsigen, maar plaatsen voor verfrissing en verpozing, waar men nieuwe krachten opdoet om Boeddha's boodschap ter Verlichting verder uit te dragen.

Boeddha's boodschap is eeuwigdurend. Zo lang er mensen leven, zolang er wezens bestaan, en zolang zelfzuchtige, bezoedelde geesten hun eigen wereld en levensomstandigheden scheppen, komt er geen einde aan de boodschap van de Boeddha.

Boeddha's kinderen, die overgestoken zijn naar het Reine Land dank zij de grote kracht van Amida, keren vol energie terug naar het land waar ze vandaan gekomen zijn; daar nemen ze deel aan de boodschap van de Boeddha.

Zoals het licht van een kleine kaars overgaat op een andere kaars, zo gaat het licht van Boeddha's mededogen zonder ophouden van de ene geest over op de andere.

De kinderen van de Boeddha, die zijn geest van mededogen verwezenlijken, nemen deel aan zijn roeping van Verlichting en Loutering en dragen die van generatie tot generatie over, waardoor Boeddha's verheerlijkte land eeuwig bestaat.

III

ZIJ DIE IN BOEDDHA'S LAND VERHEERLIJKING
ONTVINGEN

1. Syamavati, de echtgenote van Koning Udayana, was de Boeddha erg toegewijd.

Ze leefde in de binnenkamers van het paleis en ging nooit buiten, maar haar meid, een gebochelde vrouw die een uitstekend geheugen had, ging buiten het om naar de prediking van de Boeddha te luisteren.

Als ze terugkwam, dan herhaalde ze aan de koningin de leringen van de Boeddha. Op deze wijze verdiepte de koningin haar wijsheid en haar vertrouwen.

De tweede vrouw van de koning was erg jaloers op de koningin en zocht ze te doden. Zij belasterde haar bij de koning tot deze haar ten slotte geloofde en een gelegenheid zocht om Syamavati te doden.

Koningin Syamavati stond zo rustig tegenover de Koning dat deze de moed niet kon opbrengen ze te Doden. Hij vond zijn zelfbeheersing terug en vroeg haar vergiffenis.

De jaloersheid van de tweede vrouw nam nog toe en ze zond boosdoeners naar de binnenkamers van het paleis om er brand te stichten tijdens een afwezigheid van de koning. Syamavati bleef rustig, beheerst en sprak bemoedigend tot de ontzette kamermeisjes; daarop stierf ze vredig, zonder angst, in de geest die ze van de Boeddha geleerd had. Uttara, de gebochelde, stierf met haar

Een Boeddha-Land Bouwen

meesteres in de vlammen.

Onder de talrijke vrouwelijke discipelen van de Boeddha worden deze twee hoog geëerd: koningin Syamavati als een mededogende geest en haar gebochelde meid Uttara as een goede toehoorder.

2. Prins Mahanama van het geslacht der Shakya's en neef van de Boeddha, had een groot vertrouwen in de Leer en was een van zijn trouwste volgelingen.

Toendertijd versloeg de gewelddadige koning Virudaka van Kosala het geslacht van de Shakya's. Prins Mahanama ging naar de koning toe en smeekte om het leven van zijn volk. Maar de koning wilde niet naar hem luisteren. Daarop stelde Mahanama voor dat de koning toch een gebaar zou doen en net zoveel gevangenen zou laten ontvluchten, net de tijd dat hij, Mahanama, in een nabije vijver ondergedoken zou blijven.

De koning stemde hierin toe, wel overtuigd dat de prins maar heel eventjes met het hoofd onder water zou kunnen blijven.

De poorten van de burchtgevangenis werden geopend toen Mahanama in het water dook en de mensen liepen weg wat ze konden. Maar Mahanama kwam niet meer boven water: hij had zijn leven opgeofferd voor het leven van zijn volk doordat hij zich met zijn lang haar onder water vastgeknoopt had aan de onderwaterwortel van een boom.

3. Utpalavarna was een bekende non, wier wijsheid vaak vergeleken werd met die van Maudgalyayana, een

groot discipel van de Boeddha. En inderdaad, ze was zowat de leidster van de nonnen en nooit vermoeid ze te onderrichten.

Devadatta was een boosaardig en geslepen man, die het gemoed van koning Ajatasatru vergiftigd had en hem wist te overtuigen zich vijandig op te stellen tegen de leer van de Boeddha. Later kreeg koning Ajatasatru echter berouw, verbrak zijn vriendschap met Devadatta en werd zelf een nederig volgeling van de Boeddha.

Op een keer dat Devadatta, in een poging de koning terug te zien, van de paleispoort weggestuurd was geworden, ontmoette hij de non Utpalavarna die het buitenkwam. Dat maakte hem erg boos en van woede sloeg en kwetste hij haar ernstig.

Met moeite en pijn keerde ze terug naar haar klooster; toen de andere nonnen probeerden ze te troosten, zei ze; „Zusters, het leven van de mens is onberekenbaar; alles is vergankelijk en ik-loos. Enkel de wereld van de Verlichting is rustig en vreedzaam. Hou niet op met uw geest te trainen!” Daarop overleed ze in kalmte.

4. Angulimalya, eens een wrede bandiet die heel wat mensen gedood had, werd door de Boeddha uit zijn boosheid verlost en werd lid van de Broederschap. Op een dag ging hij in een stad op bedeltoer en onderging veel geterg en misprijzen om zijn vroeger gedrag.

De dorpelingen stortten zich op hem en sloegen hem, maar hij keerde met zijn bebloed lichaam terug naar de Boeddha, knielde voor hem neer en dankte hem voor de

Een Boeddha-Land Bouwen

gelegenheid die hem geboden werd zijn vroegere wrede daden in dit leven uit te boeten.

Hij sprak: „Verhevene, mijn oorspronkelijke naam is, Onschadelijk’, maar gedreven door mijn onwetendheid heb ik veel mensen het leven genomen. Daarom werd ik weldra Angulimalya, ‚Verzamelaar van vingers’, genoemd.

„Dan, dank zij uw mededogen, heb ik de wijsheid leren kennen en werd toegewijd aan de drie juwelen, de Boeddha, de Dharma en de Samgha. Wanneer een man zijn koe of zijn paard voortdrijft, gebruikt hij een zweep of een touw, maar Gij, Verhevene, gij hebt mijn geest gezuiverd zonder gebruik te maken van een zweep of touw of weerhaak.

„Heden heb ik enkel geleden wat mij toekomt. Ik verlang niet te leven, ik verlang niet te sterven. Ik wacht enkel dat mijn tijd komt.”

5. Maudgalyayana was, samen met de eerwaarde Sariputra, een van de twee grootste discipelen van de Boeddha. Toen de leraars van andere religies bemerkten dat het zuivere water van Boeddha’s lering zich uitspreidde onder de mensen en vaststelden dat de mensen dit zuivere water gretig opdrongen, werden ze jaloers en probeerden ze de prediking van de leer te hinderen.

Maar geen enkele hindernis kon de snelle verspreiding van de leer tegenhouden of verhinderen. De volgelingen van de andere religies poogden dan Maudgalyayana te vermoorden.

Tweemaal ontsnapte hij aan hun pogingen, maar de

Een Boeddha-Land Bouwen

derde maal was hij door te veel aanvallers omringd en viel hij onder hun slagen.

Gesterkt door de Verlichting, onderging hij rustig de slagen. Ofschoon zijn lichaam vreselijk verminkt werd, stierf hij met een vredig gemoed.

AṄGUTTARA NIKĀYA
(Het Boek der Stapsgewijze Gezegden)

Monniken, er is een persoon wiens geboorte in de wereld een weldaad is voor de velen, een vreugde voor velen, een persoon geboren uit mededogen met de wereld, voor het welzijn, het geluk en de vreugde van de hemelse wezens en van de mensen. Wie is die persoon? Hij is een Tathagata, een Waardige, een Volkomen Verlichte. Hij, o monniken, is die persoon.

Monniken, er is een persoon wiens manifestatie in de wereld moenilijk te vinden is. Wie is die persoon? Hij is een Tathagata, een Waardige, een Volkomen Verlichte. Hij, o monniken, is die persoon.

Monniken, moeilijk te vinden in de wereld is die uitzonderlijkepersoon. Wie is die persoon? Hij is een Tathagata, een Waardige, een Volkomen Verlichte. Hij, o monniken, is die persoon.

Monniken, van één persoon is de dood door allen te betreuren. Wie is die persoon? Hij is een Tathagata, een Waardige, een Volkomen Verlichte. Hij, o monniken, is die persoon.

Monniken, er is één persoon geboren in deze wereld die waarlijk onevenaarbaar is. Wie is die persoon? Hij is een Tathagata, een Waardige, een Volkomen Verlichte. Hij, o monniken, is die persoon.

Monniken, de manifestatie van één persoon is de manifestatie van een sterk oog, van een sterk licht, van een sterke straling. Wie is die persoon? Hij is een Tathagata, een Waardige, een Volkomen Verlichte. Hij, o monniken, is die persoon.

(Anguttara Nikaya I-13)